

komme op og tale om. Han ved selvfølgelig godt, at debatten længe har været slut, og han ved også godt, at de synspunkter, han har efterspurg, har han hørt den 20. februar. Det er lidt længe siden, og nu kan hr. Keld Albrechtsen godt tænke sig at få lidt gang i debatten igen, og det er jo helt i orden. Men hvis hr. Keld Albrechtsen virkelig synes, at den skulle ende lykkeligt, vil jeg nok sige, at så tror jeg, hr. Keld Albrechtsens indlæg havde været anderledes.

Jeg må sige, at indtil nu er debatten forløbet flot, og med de sidste bemærkninger, hr. Ole M. Nielsen kom med, synes jeg i grunden, at der blev sat noget ind med hensyn til at begynde at diskutere skove. Der kan være nogle helt ekstreme tilfælde osv., som vi i grunden skulle have diskuteret, men det nåede vi aldrig rigtig, og som jeg oplever det, er det, fordi Socialdemokratiet, De Radikale og SF har haft et helt, helt andet formål med denne debat.

Kl. 15.45

Vi skal have lidt diskussion, og vi skal have lidt om, at man er dybt frustreret; ja, man har godt nok fået alle papirerne – og man har forhåbentlig også læst dem – men alligevel: Det vil være vigtigt, at vi kommer til at diskutere det nok en gang. Og til det her med boliger: Vil de nu udstykke, eller vil de ikke; vil de sælge skov? Ministeren oplyser heroppefra, at jeg faktisk har købt 140 ha skov mere, siden jeg er blevet miljøminister, men det overhører man – der må være planer om at sælge det! Det er jo lidt tankevækkende.

Jeg kan kun sige, at problemet vel i virkeligheden er, at man leder efter et svar og ønsker, at man kunne få et svar, så man rigtig kunne begynde at gå op og diskutere det, men man får det ikke. Så i dyb skuffelse begynder fru Pernille Blach Hansen i stedet for at tale om at være skuffet, få en næse, være på vildt tilbagetog osv. Jamen der må ske meget lidt i den socialdemokratiske gruppe, når man skal forsøge at få debatten herinde ned på det niveau.

Jeg kan kun sige, at det jo ikke er muligt at give flere bud på et svar, når jeg har givet så klokkeklare svar, som dem, jeg har givet i dag, og dem, jeg gav den 20. februar.

Man spørger: Hvordan skal byggegrundene se ud? Ja, eftersom vi ikke skal udstykke nogen, ved man det jo ikke. Så spørger man: Kunne man alligevel ikke forestille sig et eller andet? Nej, for vi udstykker ikke nogen. Jamen har man da ingen ideer?

Det er jo næsten utroligt, at vi skal høre det, men sådan er det altså. Jeg vil bare sige: Jeg kommenterer det ikke mere. Jeg har gjort det én gang.

Så siger hr. Jørn Jespersen: Man bliver forvirret. Der vil jeg kun sige til hr. Jørn Jespersen, at det kan der jo være flere grunde til. Det må man jo bare sige, sådan er det jo. Hvis man derimod ville forsøge at lytte lidt til, hvad der bliver sagt, ville man ikke have de samme problemer.

Så var der noget, jeg hæftede mig lidt ved, og det var fru Elsebeth Gerner Nielsen, der sagde – tror jeg – til en af ordførerne: Hvad med skovbyggelinjen? Går man med nogle ideer om at ændre på skovbyggelinjen?

Det er jo tankevækkende, at jeg skal forsvare det her i den regering, jeg er en del af. Jeg skal gerne læse op af lovforslag nr. L 165 fremsat den 18. januar 1990 af fru Lone Dybkjær, hvoraf følgende fremgår: »Det foreslås derfor, at bestemmelserne om skovbyggelinjen og sø- og åbeskyttelseslinjen vedrørende byggeri m.v. i landzone udgår som selvstændig bestemmelse i lovforslaget«.

Fru Lone Dybkjær kom aldrig igennem med sit forslag, men det var måske på sin plads at spørge: Går De Radikale og rumler med de gamle ideer endnu? Det var jo interessant at vide.

Jeg kan høre, at nogle vil forsøge at sige, at det var, fordi man var i regering. Nå ja, så er det jo tankevækkende med alle de synspunkter, der er kommet i dag, om, hvem der udgør regeringen, og hvem der udgør et parlamentarisk flertal. Men det har måske en anden betydning, når man skal forklare en anden sag.

Jeg synes bare, det er tankevækkende, at jeg skal stå og svare på spørgsmål om skovbyggelinjen, når jeg konstaterer, at den radikale fru Lone Dybkjær i 1990 fremsatte et forslag om det. Det blev så, for så vidt angår den linje, ikke vedtaget, fordi det under folketingsbehandlingen blev ændret.

Det er en underlig mistænkeliggørelse, man hele tiden skal udsættes for. Det har jo præget spørgsmålene fra de forskellige, at man hele tiden prøver at se, om man kan mistænkeliggøre det. Jeg ved ikke, hvad det er for en erfaring, man selv har, der får én til at føle, at det er noget, man behøver at efterspørge hele tiden og få det at vide igen og igen, men jeg undres.

Så vil jeg kun sige til det med, at vi skal kunne gå herop og sige, at nu giver vi en garanti om et eller andet på baggrund af den her vedtagelse: Vi ved alle sammen, at vi har fremlagt et